

EM VE SEMPRE DE NOU

Veure el qui passa amb la gaveta al cap, tot sol i a ple Sol, com si jo fos a milers de milles de distància, en un port oriental, a la proa d'una embarcació de nom borrós, i sense destinació; veure el qui passa amb una porta esbotzada, i com l'arrossega, irat, i blasma el tot amb mots grossers, com si jo vagués lluny, i més lluny, per un bosc d'espantalls, sense llança ni llàntia; veure el qui porta sacs de cendra a la carreta, coberts amb xarxes velles de mal apedaçar, i riu, de tant de riure tot sol i ple de dol per la mort de l'amada, com si jo fos el qui amanseix animals fabulosos en un comal de mal trobar, molt més enllà dels camins que menen al Club hípic, no em sorprèn pas gaire. Però que els mateixos, ara l'un, ara l'altre, a les frescasses de tardor, passin, fa segles, carregats amb cuirs, metalls, carburs o xeixa, com si jo fos el penjat a la forca, a l'altra vora del llac, voltat de draperies foradades i socarrimades per les guspines dels focs boscats, em ve sempre de nou.

J. V. Foix

Darrer comunicat